

JAFFNA COLLEGE LIBRARY
 JUL 2 1942
 VADDUKODAI, CEYLON

THE young idea

வினாயமு

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
 FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Wednesday - 1st July 1942

No. 4

	page
A SUMMER'S TALE — 'Tam. O' Shanter	1
THE SIXTH MONTHLY MEETING OF THE A. U. M. I — "Teddy"	5
பாலத்தின் சாவலாள் — "அழகு"	12
கல்வி — S. Thanapalasingam	13

A. F. TAMPOE
 English Editor.

K. PALASUNTHARAMPILLAI
 English Acting Editor.

N. S. RATNASINGHAM
 Tamil Editor.

Eng. Editorial Board

Editor :

A. F. Tampoe

Acting Editor:

K. Palasuntharampillai

Associate Editors :

R. S. John

T. Poopalan

Literary Section:-

K. Aiyadurai

G. N. Vijayaratnam

Sports Section:-

C. Paramjothy

Co-eds. Section:-

Miss. R. Appadurai

Miss. H. R. A. Thambiab

Junior Section:-

K. Balasuntharam Pillai

K. Balaraman

Faculty Adviser:-

Mr. C. A. Gnanasegaram, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor:

N. S. Ratnasingham,

Associate Editors

K. Sathasivam, Inter Sc.

G. N. Wijayaratnam Jr. Inter Arts

Literary Section:-

K. Jagatheesa Ayyar, Lond. Metric

Verse Section:-

M. Thambimuthu, Lond. Metric

News Section:-

K. Alagaratnam, Lond. Metric

N. R. Balasingham Fifth Form A,

Co-eds. Section:-

Miss. S. Amerasingham, Jr. Inter Arts

Miss. P. Somasundaram,
London Metric

Sports Section:-

S. Kanagaratnam, Lond. Metric

Junior Section:-

A. Kugarajah, IV-th Form

R. Ratnasingham, Fifth Form A

Faculty Adviser:-

P. Navaratnam, M.A.

Cover Design by 'Sana' of the Eelakesari.

The young idea

A STUDENT FORTNIGHTLY OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. VII

Wednesday - 1st July, 1942

No. 4

Editorial Notes

WHY should trial promotions be given? A student is either fit or not fit to enter a class. If he is fit promote him, if he is not fit fail him. Probably the idea behind trial promotions is that a student is not fit for promotion but the teachers want to be charitable. Have students who had been promoted on trial been sent back for unfitness in the new class? It is a rare occurrence. But it is said

that teachers do know their unfitness, yet they would not demote the unfit students.

The trial promotion system ought to be used only when an intelligent and normally studious student fails to get the necessary minimum pass marks owing to illness or other unavoidable circumstance; but will be able to make up for the deficiency in knowledge in a short time.

A Summer's Tale

(Inspired by Jerome K Jerome's *Three Men in a Boat*)

by 'Tam O' Shanter

Freddie the Fop hissed a frendish oath from twixt his gritted teeth when the first rosy rays of the sun (but 'rosy' was not the adjective he used!) dazzled his eyes sore and sticky with slumber. He had been sleeping out on the verandah as the May nights were stuffy. They were moonlit also.

Holidays should be spent usefully; not like schooldays. Therefore one should make an effort to rise as late as possible. The other members of the household obviously did not share Freddie's philosophy for they had all been stirring for the past hour on various tasks.

Freddie swore and, closing his

eyes, tried to shut out the beneficial ultra-violet (or infra-red?) rays of salubrious sol. But the sun, beat into his face with increased persistence, much like an over-dutiful alarm clock, Freddie the Fop cursed again, stumbled to his feet carrying his pillow (Please do not be led to understand that his feet were carrying his pillow!) and went indoors to a bed in a room where the efficacious sun could not penetrate. Here he resumed his interrupted and doubtless health-giving slumbers.

At length his abdomen, always more influential with Freddy than the sun, warned the Fop that the coffee would be all finished unless he got up. It was 9-17 a. m., exactly, advanced time. Freddie emitted sundry moans and groans like the overloaded Vaddukodai bus.

Then Freddie stretched and re-stretched his limbs just as if he were on the College quadrangle doing physical jerks after the 5-30 rising bell.

Finally he sat up in bed and rubbed his eyes. Then getting out of bed he performed his morning toilet and at length proceeded to that Epicure's Delight—a morning cup of well-prepared coffee. As the Fop sipped it appreciatively he anxiously wondered what he would do in a world devoid of coffee. For there were rumours afloat that the presence of Jap men-o'-war roundabouts the Indian Ocean would dislocate shipping and what concerned him most, imperilled the transport of that terrestrial nectar-coffee.

A Ceylon without coffee! Oh, horrible thought! Freddie the Fop manfully turned his back upon such insidious and unworthy thoughts. No coffee! Bah! The British Navy would see to it that Freddie got his coffee alright.

So musing, he drained the cup to its dregs. He could now face whatever the day held in store for him.

The maternal voice, radiating with irritated tones from the verandah, reminded the Fop that he had not tidied up his bedding. Poor Freddie grumbled to himself. Surely he had had enough of that at the College Hostel. Why couldn't the servants attend to all that when he was at home? They were the laziest lot ever created. God must have made some mistake. So mused Freddie who thought himself a pattern of industry (and it is not for us to question the correctness of his views!)

None the less Freddie the Fop did as he was told for there had been an ominous note in his mother's voice which boded no good to any filial insubordination.

Now Freddie's parents had an idea that their Young Hopeful was gracelessly and hopelessly lazy. But the Fop did not agree. He was sure that it was not laziness but something else: The other day he had been reading a newspaper advertisement of a highly efficacious brand of liver-pills—"Beecham's Liverpills, ..." The advertisement also detailed the symptoms of the disease. Freddie the Fop discovered that he had all the symptoms. The major symptom was described by the advertisement to be "a general disinclination to work of any kind." Now that was exactly what Freddie felt—a general disinclination to all work! He was a sickman and to be pitied; a martyr to livertrouble though only sixteen—years old. That's what he was. And his parents were so cruel as to call it laziness.

Hardly had he reflected on the advertisement and begun to feel all the other symptoms too, when his father ordered him to water the manioc plants. You see, Freddie's father was doing his bit for King and Country in the way of Food Production. The advertisement afforded him a good excuse.

How Does One Kill Time?

by K. Palasuntharampillai, Senior Inter Arts

[This is the third sketch in the series "College Life". The first two which have already been published in *The Young Idea* are "My Experience of trying to go home on a Rainy Night" and "The Inside Story of ...". — Editor.]

"Dec!"

"Dec? So soon. And to think that you learnt the game from me only half an hour ago! Pookailas, you must be a genius!"

"Go to hell, man. A novice to beat me. D-it, Tam. Why did you teach him the game?"

The last speaker was Rajah. Rajah, Tam and Pookailas had taken the Inter Entrance Examination and they were enjoying—at least trying to enjoy—their holidays. Rajah and Tam had become undergraduates in '41. But Pookailas who had been looked down upon as only a Matriculation Student in '41 became an undergraduate early this year. To Pookailas this was the first real vacation after a year's work. Pookailas' conception of an ideal holiday was school without work. Now he

had it, but he did not know how to spend it. So he had suffered himself to learn and to play the game of 'Dec.' Pookailas was aware of the disfavour with which some people looked upon playing cards. He could not understand their psychology. Why should playing cards be looked down upon when other means of wasting time were approved? Pookailas thought that these anti-cards people were at least queer if not foolish. So setting aside public opinion he had learnt the game and was winning.

Rajah, whether because he was irritated by the continuous success of Pookailas or because he was one of those gentlemen who think that it is difficult to live without smoking throughout the day (I do not know since I am not his confidante,) declared that he must have a smoke before he could do anything more. "It's d—d terrible to be without a smoke. A man ought to smoke. I mean a fashionable young man." Was he a fashionable young man? Tam did not think so; nor did Pookailas. They did not understand what he meant by the statement

"I've got acute liver trouble, Father," he said with a patient and long-suffering air.

"Don't talk rot!" was the paternal retort.

Freddie the Pop showed his father the Advertisement, expecting to see the latter immediately become all contrition and consideration towards his son. But all Freddie's father did was to burst into a roar of laughter. Freddie felt hurt "You.....ha! ha!... ..You suffering from livertrouble!... ..ha! ha! ha! was all his father could

say between his paroxysms of mirth. Then his face grew serious and stern. He reached towards the top of an almirah. Freddie knew full well what lay there. His father's hand usually took something from the top of that almirah at the end of each term after reading his son's report; and then Freddie would suddenly find the posterior of his anatomy smarting excruciatingly.

Freddie beat a hasty retreat for the manioc-garden, with the watering can.....

that it was terrible to be without a smoke. They could understand that it would be difficult to live without food; but not that it was terrible to live without a smoke. How queer some people are, and what funny notions they have in their heads? But being charitable they concluded that he had not cared to pause and think what meaning his words would convey to his hearers.

While they were meditating in this fashion, Rajah had gone to the boutique, bought some cigarettes, put all but one into one of his pockets (for this "fashionable young man" did not possess a cigarette case), had lighted one after exhausting half a box of matches and was returning to his 'Dec.' companions.

But though they had been busy mind their thoughts they had observed him coming. He would take a puff, and instead of holding the cigarette in the usual way he had kept it under the palm of his right hand partially closed by the fingers. He was afraid that he might be caught smoking. He was a coward; he had not the courage to show in practise to the councillors that "a fashionable young man" ought to smoke. Such a chicken-hearted man deserves to be caught. He was nearly caught now. Rounding a corner he suddenly ran across a teacher. But to the luck of this rebellious youth who was a coward he was not caught. When he saw the teacher approaching him, he

immediately crushed the lighted cigarette and put it into his trouser pocket.

The meditating pair Pookailas and Tam watched him with a certain delight. Because he was a coward they wished that the teacher would find out his trick. But they were not given the pleasure of seeing him caught. Was the teacher stupid, blind, or kind-hearted? No; they were certain that he was none of these. Perhaps he was not an observant Sherlock Holmes but only his Watson.

While they were thinking of the teacher, the teacher had gone his way and Rajah had returned to his companions. Pookailas was not in the habit of letting his face mirror his heart. But in the case of Tam there was a smile on his face, a smile which Rajah thought was contemptuous. Probably Pookailas was able to read Rajah's mind and did not like to see people quarrelling; anyway it was Pookailas who rescued them from a potential fight. "Let us have another game," said Pookailas.

The others assented, and Pookailas dealt out the cards although it was not his turn; he wanted to turn their attention from looking for a *casus belli* to an innocent game of cards.

Tam suddenly asked, "In the morning you wanted to know how one does kill time. Have you found the answer?"

Pookailas did not answer.

The Sixth Monthly Meeting of the A. U. M.

by "Teddy"

ON the 31st of May, Mr. Motley Fool, the distinguished President of the Association of unemployed Matriculates was dreaming in the land of Nod—dreaming of odd happenings in this world of sin. Before turning in that night, he had made a momentous end-of-May resolution to the effect that he should disturb his slumber at four o'clock the next morning to prepare his Presidential address—an address of far-reaching significance in the annals of the A. U. M. which was to be delivered with all due pomp and ceremony at the sixth monthly meeting of the Association. The grandfather clock on Mr. Motley Fool's cabinet (it happened to be his grandfather's clock) proclaimed the hour of midnight, but Mr. Motley Fool knew in his beauty sleep (it is still a nine day's wonder as to how he knew) but anyhow he knew that the clock was telling a deliberate lie, as there was still a good half-hour before the month of May vanished.

Mr. Motley Fool then had a dream—and oh what a funny dream! (Did I say funny? No, he thought otherwise!) His picturesque dream presented an enemy plane approaching his peaceful residence—alas! It was not destined to be peaceful. Nearer and nearer it came, as he could clearly hear the droning sound of the propellers. Sure, the plane made straight for his easy bed with its valuable burden, it shot right through the window (despite the fact that the window was locked and barred!), and in it came. Crash! Crash!—Down came the plane and the engines ceased to work as the plane came into violent contact with Mr. Motley Fool's usual organ. He started

with an ooh! and other expressions, which if reproduced will make this article unfit for publication as they contain the ratings and vituperations of one who has had his nose stung by an innocent looking bee! When Mr. M. Fool switched on the lights and was scouring the room armed with a doubled barrelled gun to bring to book that impertinent (but apparently harmless) bee, which had dared to pollute a vital organ of that famous and highly respected individual—the honoured President of the association of unemployed Matriculates, a post which requires no ordinary skill! But although the bee had successfully eluded the vigilance of its pursuer, who had now given up the futile chase, it had also the privilege of driving the wiles of morpheus from the eyes of Mr. Motley Fool, who now sat gazing at nothing. It is not yet known how long he sat gazing, though it is definitely established that it is a matter of hours! Suddenly the clock chimed. Mr. Fool listened intently. One—two—three—four. He started as though he had suddenly received some inspiration from nowhere, and his tensive mind flashed into his overburdened memory his May resolution (unfortunately it was not a March resolution). He looked out of the window, and witnessed the glorious First of June (know ye all by these presents that Mr. M. Fool studied History!) dawning fine and the crowing of the ushered in the sixth month of the year.

The great soul entered his ill-furnished study, and drawing an armchair, he pulled out his presentation Fountain Pen from some unexplored part of his room, and jotted a few points down. By five o'clock this

genius of a President of the A. U. M. had made his pen travel five lines of his notebook. (It certainly requires more than ordinary intelligence to jot down five lines of Motley foolery in an hour!!)

The meeting was due to commence at 8 o'clock. By a quarter to that hour the seats were filled, and the varied costumes of the members of the A. U. M. strikingly contrasted with the decorations in the hall. The clock indicated three minutes to eight, when 19th century model car drew up at the portico, and the president emerged, attired in a white suit with a black tie to match. (It was whispered round the hall that the President's attire portends the death of—well, probably, of the A. U. M.!!) He was cordially received amidst vociferous applause by Mr. Call-him-what-you-will, the indefatigable Secretary of the A. U. M., a tall, bespectacled, cat-eyed gentleman, who satisfied the Matriculation examiners of the University of London at the fifth time of sitting (His motto apparently had been 'Try, try, try five times and you must succeed at last!')

The Secretary conducted the President to the special chair reserved for him. The clock struck eight when Mr. Motley Fool, the epitome of punctuality, set his ill-proportioned sarcase down on the majestic chair. He rose and with him rose his chair, and it required the assistance of the Secretary and a few others to separate the chair, from its respectable occupation as apparently they did not wish to part!

"Gentlemen of the A. U. M.," he commenced after much coughing, "I'm sorry, ladies and gentlemen, if there are no ladies, gentlemen; it gives me a great pleasure to address you for the er-yes-yes-sish-no-no-is-it-yes-sish time for the year. We stand on the thresh-no, I'm sorry,

the threshold of another month. Half the year is gone, if my mathematics does not fail me-yes-six into twelve is half-and so far we are nothing doing. [A few voices—your fault!] Well, gentlemen, it is my fault as well as yours. [No, no, entirely your fault!] All right, my fault. Therefore, I call upon the Bee-I mean, I ask you for your or—[scratches his head till the few hairs on his almost bald head are pulled out!—operation thro' the past. —I mean, coming month. Thanks, I am done." [Voices: certainly, you are!]. He stopped abruptly and then proceeded, "I call upon the Secretary to read the minutes—I mean seconds—no, the minutes of the previous meeting." The Secretary rises, and in a clear, stentorian voice reads, and the minutes are duly confirmed, after which the agenda for the day is tabled. The agenda reads:—

1. Election of a Secretary for the latter half of the year.
2. Election of a delegate to represent the Association at the All-Ceylon A. U. M. conference.
3. Purchase of tennis balls for cricket practice for the members.
4. Any other business.

The Chairman:— "Ladies and Gentlemen, I mean, gentlemen; the first item on the programme—er—agend is the election of a Secretary for the latter half of the month I mean—year. Applications are invited for the post."

Mr. Fault Find:— "May I be permitted to ask the Chairman whether we have to forward written applications, and if so whether we have to enclose copies of testimonials?"

Chairman:— "I am sorry the hon. member has misunderstood me. I mean I want nominations for the Secretary's ship."

Mr. Fault Find:— "You mean Secretaryship."

Chairman :- "I mean what I say will some one propose?"

Mr. Fault Find :- "May I point out to the Chairman that we are not assembled here to make marriage proposals to the chairman."

Mr. Wice Crack :- "I beg to propose the name of Mr. Call-him-what-you-will, we cannot find a fitter person, and moreover this is the most feasible way of showing our appreciable of his services to the A. U. M."

Mr. Call-him-what-you-will (rising to decline) :- "I beg to—

Chairman :- "You need not beg we will select you. A second?"

Mr. Fault Find :- "Are you fighting a duel?"

Chairman :- "I hope the honourable member would pay more respect to the chair."

Mr. Fault Find :- "Mr. Chairman, a chair is an insignificant thing, and I see no point in paying respect to it."

Voices :- Order! Order!

Chairman :- "Will the hon. member, please resume his seat."

Mr. Fault Find :- "I sit down under protest. I object to this arbitrary procedure."

Mr. Know-all :- "I second that name."

Chairman :- "Any other nominations. No? I declare Mr. Call-him-what-you-will elected."

Mr. Fault Find :- "I beg to propose the name of Mr. Wice Crack. He is the wisest crack in—

Chairman :- "The next item is the election of—

Mr. Fault Find :- The Chairman is off his head, Gentlemen. He must be sent to a lunatic asylum. [Order! Order!]

Mr. Know-all :- "Is the member in order?"

Chairman :- "He is subject to certain internal disorders."

Mr. Know-all :- "What is the Chairman talking?"

Chairman :- "English, of course. The respective members should withdraw their remarks"

Mr. Know-all :- "I refuse to withdraw. You can't be a Hitler here. This is a democratic assembly."

Voices :- Order! Order!

Mr. Wice Crack :- "Either the Chairman must leave the hall or we must leave."

Chairman :- Please, gentlemen, I will stay."

The Secretary :- I move the adjournment of this meeting."

A few members leave the Hall, leaving behind the Chairman, Secretary, and 2 others.

Chairman :- "Gentlemen, I am afraid we must adjourn as we have no quorum. We have not decided anything. This has been the case all these years. I adjourn the meeting.

He leaves the Hall and drives home. This is the end of the sixth meeting of the Association of unemployed Matriculates for the year 1942 A. D. The five previous meetings had met with the same fate. The death-knell of the A. U. M. has been rung. Please look out for the obituary notices in the papers.

UNOFFICIAL COLLEGE NEWS

"Teddy"

1. The most significant piece of news is the long awaited publication of the results of the Inter Entrance Exam. A glance tells us that 22 fortunate young ladies and men [undergrads I think is more appropriate!] have successfully crossed the PONS ASINORUM (as I would like to call it). The collegiate committee has definitely been less generous than the University of London. I might incidentally point out that my unofficial prediction in the last issue has not been confounded!

2. We should take this opportunity to congratulate the former Junior Inter co-eds on their securing 100% passes. (Is man still superior to woman?!!)

3. But the Senior Inter withdrawal results have established that man is definitely superior!

4. Examinations seem to be the order of the day! Yet another Matric Exam has come and gone, namely the June '42 Exam: We offer to the candidates (including the veteran, Kotha) our very best wishes for their success.

5. Our congrats to Manicks, Nagalingam, and Ratnasabapathy on their joining that select band of school councillors, led by the illustrious uncle

A Letter to the Editor

A. R. P. For Us

Sir,

It is very discouraging to see that our College authorities have not yet done anything to provide us, with adequate protection in case of air raids. So far the only measure that has been taken for the protection of our lives is the advice given to us, students, to crouch under desks and along the sides of walls. It is rather heartrending to see our co-eds struffle their tender bodies beneath the wooden desks.

Isn't it the duty of our College and govt. authorities to provide us with shelters?

Yours etc
A Matriculate.

Sam, who neither spares the rod nor spoils the child!

6. The college cricket 2nd XI, under the tender care of Mr. Beadle, our junior coach, dared to challenge a team of next year's probable 1st XI players (including the writer, of course), but alas! with the inevitable result, though all credit goes to the junior team on their splendid show. Hats off to Messrs: Gunaratnam and Jegasothy, on their spectacular batting display, and to Joe for his excellent work behind the stumps. An interesting sidelight of the match is the variety of players participating, as the teams consisted of one time Thomians Royalists, Trinitians, Benedictines and Peterites.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்வூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 7

சித்திரபாணாஸ்ர ஆனியீர் களவ புதன்கிழமை

இல. 4

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

நம்மை விட்டகல்கிரர்கள்

சீவியம் எத்தனையோ நாடகங்களில் நடிக்கப்படுகிறது. இப்பல்வேறு நாடக மேடைகளிற் சிறந்தது பள்ளிக்கூடம். பள்ளிக்கூடச் சீவியத்தின் சந்தோஷமளிக்கும் பலவகை அம்சங்களைப்பற்றி நம் 'இளஞாயிறு' முன்பொருமுறை பட்டவர்த்தனமாய் விளக்கியிருக்கிறது. பள்ளிக்கூடச் சீவியங்கள் ஒரே மாதிரியான சந்தோஷத்துடன் எல்லாப் பாடசாலைகளிலு மில்லை. சில பாடசாலைகளிற் கட்டுப்பாடுகளும் பலவித தண்டனைகளும் பள்ளிக்கூடச் சீவியத்தின் சந்தோஷத்தை ஓரளவிற்குக் குறைத்துவிடுகின்றன. ஆனால் சுயேச்சையிலும், மாணவரின் பல்வேறு சக்திகளிலும் நம்பிக்கையுள்ள கலாசாலைகளிற் படிக்கும் மாணக்கர்கட்குச் சீவியம் சுவையிருந்ததொரு சிறந்த பானமே. அவர்கள் நாளிலும் பொழுதிலும் ருசித்து, ருசித்து மகிழ்வார்கள். எங்கள் கல்லூரியில் வாழ்க்கை இத்தகையதே. மாணவர்கட்குச் சுயேச்சையும் சுயாட்சியும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுயாட்சினத்துடன் ஒவ்வொரு மாணவனும் மாணவியும் சமத்துவம் சகோதரத்துவம் சுதந்திரம் என்னும் பதங்களின் உண்மையை வாழ்ந்து வர இருக்கும் மற்றும்

மையையும் இனிமையையும் உணரவும் அரியவும் தக்கதாக விருக்கின்றது.

இத்தகைய சிறந்த பரந்த நோக்கங்களிடையே பள்ளிக்கூடச் சீவியத்தைப் பயனுடன் நயமாய்ப் பங்குபற்றிய மாணவர்கள் சிலர் நம்மை விட்ட கல்கிரர்கள். அன்புடன் அரியமுறையிற் கல்வி யூட்டிய கல்லூரியையும் ஆனந்த வாழ்க்கையையும் ஆருயிர் நண்பர்களையும் விட்டுப் பிரியவேண்டி நேரிட்டிருக்கிறது. இதுவே அவர்களிடையே தோன்றும் துக்கத்துக்குக் காரணம். நமக்கும் எம் உடன் கற்ற கல்லூரி மாணவர்கள் எம்மை விட்டகல்கிரர்களே என்ற எண்ணமே துக்கத்தை யுண்டாக்குகிறது.

ஆனால் துக்கிப்பதற் பயனில்லை. அவர்கள் போகவே வேண்டும். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியி லவர்கள் தம் படிப்பை முடித்துவிட்டார்கள். இங்கு உபபத வித்தியார்த்திகளாயிருந்து கல்வி கற்ற மாணக்களையே நாம் குறிக்கிறோம். இவர்கள் தம் மேற்படிப்புகளுக்காக நம்மையும் நம் கல்லூரியையும் விட்டகல்கிரர்கள். இவர்கள் தற்போது எடுக்க இருக்கும் பரீட்சையிலும் வாழ்ந்து வர இருக்கும் மற்றும்

பல பரீட்சைகளிலும் இவர்களுக்குச் சித்தி யுண்டாக வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறோம். எங்கள் கல்லூரியிலிருந்து இவர்கள் கற்றுக்கொண்ட சிறந்த ஆதர்சங்களைச் செல்லு மிடங்களிலெல்லாம் உபயோகப்படுத்தித் தமக்கும் தம் கல்லூரிக்கும் அழியாப் புகழைச் சேகரிப்பார்களென நம்புகிறோம்.

உற்சாகமுண்டாக்கவேண்டிய கலோகம்

யுத்தம் அதுமான் வால்போல் நீடித்துக்கொண்டே வருகின்றது. யுத்தத்தின் விளைவுகள் வரவர மோசமாகின்றன. எங்கள் நாட்டிலும் மக்களுக்குப் பலவித கஷ்டங்களையும் வசதியின்ங்களையும் உண்டுபண்ணியிருக்கிறது. எல்லாவற்றிலும் மேலாக உணவு விஷயத்தி லுண்டா யிருக்கும் கஷ்டமே கவனத்திற்குரியது.

நம் பிரதான உணவு அரிசி. அரிசி விகியோகத்தில் முதற் கட்டுப்பாடு தொடங்கிற்று. ஒரு கிழமைக்கு இரண்டுகொத்துத் தலைதட்டப்பட்ட (பறைவெட்டி; ent measures) அரிசிவழங்கப்பட்டது. இந்த முறை அநேகருக்குக் கஷ்டத்தை யுண்டாக்கிற்று. இப்பொழுது ஒன்றரைக் கொத்தரிசியே ஒவ்வொருவருக்கும் கொடுக்கப்படுகின்றது. அரிசி இறக்குமதிக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை அரசாங்கத்தார் செய்கிறோம் என்று முன்பு ஆற்றினார்கள். இப்பொழுது ஒன்றரைக் கொத்துக் கொடுக்கப்படுவதினால் அரசாங்கத்தார் எடுத்துக்கொண்ட பகிரதப் பிர

யத்தனங்களில் அதிக சித்தி ஏற்படவில்லையென்று புலனாகின்றது.

இரண்டு ஒன்றரையாகிவிட்டது. யுத்தம் வரவர நம் தீவை நெருங்கிக் கொண்டே வருகின்றது. ஆகையால் அரிசி விகியோகத்தில் திருப்தியளிக்கக்கூடிய அளவு எல்லோருக்கும் வழங்கப்படுமென் றெண்ண இடமில்லை.

வரவர வறுமை நம்மை அண்மிக்கொண்டே வருகின்றது. வறுமையுடன் அதன் கொடுநரங்களும் அருவருக்கத்தக்க பற்பல குணங்களும் கூடிக்கொண்டு வருமென்பது திண்ணம். நம் மூதாப்பிராட்டியாராகிய ஜனாவயாரே, "கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது" என்று கூறியிருக்கிறார். களவு, பொய், பொறுமை வஞ்சகம் முதலிய, ஒரு மனிதனிலேற்படக்கூடிய எல்லாக் கெட்ட குணங்களுக்கும் வறுமை மாதாவாக விருக்கின்றது. இத்தகைய பயங்கரக் கோலம்பூண்ட வறுமையை நம்மைக் கிட்டாமல் எட்ட கிறுத்தவேண்டியது எம் ஒவ்வொருவருடைய கடமையுமாகும். வறுமை வராமற் காக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு முறையையும் நாம் கையாளவேண்டும். வெளியூரிலிருந்து இறக்குமதியாகும் அரிசியை நம்பி வாழ்வது மதிக்கேடாகும். நாம் உண்டுபண்ணக்கூடிய அளவு அரிசியை உண்டுபண்ணத் தேண்டிக்க வேண்டும். பண்படுத்தக்கூடிய இடமெல்லாவற்றையும் திருத்தவேண்டும். அரசாங்கத்தாரின் "உணவைப் பெருக்கி உயிரைக் காப்பீர்" என்ற கலோகம் எங்களைப் பலவகை உணவையும் தேட உற்சாகப்படுத்துவதாக.

உடன்கட்டையேறிய உன்னத நட்பு

By “சுரு”

“அன்பின் வழிய துயிர்நிலை எய்திலார்
என்பதோல் போர்த்த உடம்பு.”

இவ்வலக இன்பங்களுள் அன்பினால் வரும் இன்பம் உயரியது. அன்பே உலகமென்று ஒவ்வொருவரும் லீவித்தால் உலகமே இன்பமயமாய்விடும்.

ஆனால், நம்மிடம் பலர் நட்பின் மேன்மையை யறிவார், கூடுவதும், பின் சிறு சிறு காரியங்களினிமித்தம் பின்னப்பட்டுப் பிரிவதும் வழக்கமாகவிருக்கிறது.

உன்னத நட்பின் அத்தாட்சியாக முன்பு கற்றோரிடை எத்தனையோ பேர்கள் திகழ்க்கிருக்கிறார்கள். நட்பின் மிகுதியினால் தம் உயிரையே கியாகஞ் செய்திருக்கிறார்கள்.

வேள்பாரி இறந்தபொழுது கரிலர், ‘இவரி கானிருந்தென்? இறந்தென்’ என நினைத்துத் தன்னுயிரையே மாய்த்துக் கொண்டான். அங்ஙனமே கோப்பெருஞ் சோழனிந்தபோது, பிசிராந்தியார் என்னும் புலவரும் உடனிந்தார்.

இவர்களிடையே மீளிர்த்த நட்பே பொய்யாமொழிப் புலவருக்கும் சிநக்கிற்கு மிடையிலிருந்தது.

பொய்யாமொழிப் புலவர் சிநக்கரைச் சோழநாட்டிலே சந்தித்தார். அப்பொழுது புலவர் வாயிலேயுமையாயிருந்தது. அதை அன்புடன் கிரப்பிவைத்தார் சிநக்கர். இதுவே நட்பின் ஆரம்பம். காளுக்குநான் நட்புப் பெருகிக்கொண்டே வந்தது. மணமும் மலரும்போ லிருவரும் ஒருவருடன் கிட்டக் கிட்டப் பழகிக்கொண்டனர்.

இவர்கள் நட்பின் விசேஷத்தைக் காட்ட இவரிடை நடந்த ஒரு சம்பவம் போதுமானது. ஒரு நாள், புலவரும் சிநக்க வள்ளலுமாய் மஞ்சத்திலுட்கார்ந்து சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். இரவு சென்று கொண்டிருந்தது. இவர்கள் கதையும் வளர்க்குகொண்டே போனது. நாழிகை பலவாயிற்று. சிநக்கர் ஏதோ அவசக அலுவலாக வெளியிற் போக நேர்ந்தது. புலவர் துக்கம் அதிகமாக விருந்தபடியால் அதிலேயே உறங்கி விட்டார்.

சிநக்கரின் மனைவியார் அங்கு படுத்திருப்பது சிநக்கரோ

பக்கத்திற் படுத்து உறங்கி விட்டார். சொற்ப கோத்தில் சிநக்கர் வந்தார். இருவர்க்கும் பக்கத்திலேவரும் படுத்துக்கொண்டார். இப்படியாக மூவரும் துயின்றனர். சிநக்கரின் மனைவியார் கொஞ்ச கோத்தால் விழித்துக் கொண்டார். தன்னருகில் துயில்பவர புலவரோ என அறிந்ததும் இறங்கிச் செல்ல எத்தனித்தார். புலவரும் விழித்துக்கொண்டார். அவரும் அவதிப்பட்டு இறங்க எத்தனித்தார். உண்மை நட்புக்கு ஐயுறவேது? அந்நேரம் விழித்துக்கொண்ட சிநக்கர் புலவரை நோக்கி “செல்லக்கிட” என்று ஐயமின்றி அவரிருவரையும் படுக்கும்படி கூறினார். இதுவன்றோ உண்மை நட்பின் ஒரு அறிகுறி.

உலகம் நிலையற்றது. இன்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்குக் காணோம். நாம் எல்லோரும் கூடா வாசிகள் போல வருவதும் போவதமாகவிருக்கிறோம். பம்பாம் போற் சுழன்று பின் நின்றுவிடுகிறோம்.

சிநக்கருக்கு இருந்தாம்போல் வருத்தமுண்டானது. அதுவே அவரிற்குக் கடைசி வருத்தமும் சுகமுமானது. புலவருக்குச் சொல்லாமலேயே இவ்வலகை விட்டு வெளிக்கிளம்பிவிட்டார். அவரின் உயிரற்ற உடலை ஓர் சமாதியினுள் அடக்கம் பண்ணினார்கள்.

எல்லோரும் துக்கத்துடன் வீடு திரும்பும் நேரம். ஒருவர் ஓட்டமாக மாயாம நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார். இளைக்க இளைக்க ஓடி வந்தவர் தானும் சிநக்கருடன் இறக்க முற்பட்டார். இவர்களை அவர் ஆருயிர் கண்பன் பொய்யாமொழிப் புலவர்.

அங்கு நின்றவர்கள் எல்லவளவோ சொல்லிப் பார்த்தனர். புலவர் மனத்தை ஆற்ற அங்கு யார் வல்லார்! எல்லோர்க்கும் விடைகூறிப் புலவர் சமாதியண்டை சென்றார். உயரிய நட்பிற்கு அபாரமான சக்தியுண்டு.

“அன்றந் செல்லக்கிடவென்றும் ஆயிழையோடு இன்று ஓ வானுலகம் ஏறினாய்—மன்றலகமழ் மானொக்கும்வேல்விழியார் மாறணைகண்டியூர்ச் சிநக்கா செல்லக்கிட.”

என்றார். உடனே அவருக்குச் சமாதி இடமளித்தது. அதிலேறிப் பொன்னுலகு உண்மை நட்பு இதுவன்றோ!

பாலத்தின் காவலாள்

By "அரு"

உலகமக்களின் பெரும்பாலோர் பெய் பிரசாகனை கம்புளிக் கிழை. அதுபோலவே காலும் சிலசாட்சுரூக்கு முன்பு பிரசாக என்பது உலகத்தில்கிழை என்ற பிடிவாதகாரனாக இருந்தேன். என் பிடிவாதம் காற்றாய்ப் பறந்துவிட்டது. என் முகத்தில் தாண்டவமாடிய எனது இளங்கோற்றம் அச்சத்தினால் மூப்பு அடைந்துவிட்டது. இவ்வலகத்தினள் அவ்வாற அவிவினதற்கானகையை நினைக்கும் போதே என் மனம் பட்டபடக்கின்றது. அவற்றைய சிந்திப்பில் சிந்திப்பிலேவே இருந்து என் அச்சமே என்னை இன்றும் காண்பும் கவலைப்படயச் செய்கின்றது.

உயர்நகர்க்கலை கற்பதற்கு இந்தியா சென்றிருந்த எனது கண்பினிய காசின், அன்றுதான் யிடு வந்திருந்தான். அவ்வீட்டு காண்பதற்கு என்யிட்டிடுந்ரு ஒருமைல் துரத்தினுள்ள அவிள் விட்டிக்கு கடந்துசென்றேன். இராப்போகத்தை அவள் யிட்டிலே விவததுக்கிண்டு, அலகுடன் பலவிஷயங்களைப்பற்றியும் அளவளாவிக்கொண்டிருந்தவையால் கோடுசென்றது தெரியவில்லை. நடிக்காதகே கோக்கினேன். 11. 45 மணி. அப்போது நான் எழுந்து "யிடுபோகின்றேன்" என்றேன். "சுற்றுக்கேம் கண்களிக்கொண்டிரு. மோட்டார்-வண்டியை வரவழைக்கின்றேன்" என்றான் காசின். "வேண்டாம், இரவு கண்டுக இருக்கின்றபடியால் கடந்துசெல்கின்றேன்" என்றேன் பிடிவாதத்துடன். என்னை அவன் நடுப்பதற்கில்லை. "எய்வழியாற்போவதற்கு உத்தேசம்" என்றான் அவன். "என்னி லுர் அர்த்தமற்றகேள்வி. பிரதான பாதையற் செல்கின்றேன்; ஊருக்கடாகச் செல்லவில்லை" என்றேன். காசினின் முகத்தில் கவலை குடிபொண்டது. "கடவுளருக்காக அவ்வழியாற் செல்லவேண்டாம்; அப்பானத்தில் இரவுபன்னிரண்டு மணிக்குப்பின் சுவாதினமற்ற வந்து ஒன்று உண்டு. உன்னை எச்சரிக்கின்றேன். அவ்வழியாற் செல்லவேண்டாம்" என்றான். "பாவாயில்லை; நான் அதற்கு ஒரு யுகிக்கு கொடுக்கின்றேன்" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றேன். அவ்வளவுதான் பார்த்தேன்.

க்கலைவண்டுமென்ற ஆரை எனக்கு உண்டாகியது. விட்டைகிட்டுப் புறப்பட்டுப் பிரதான பாதையை அடைந்ததும், பாலத்தின் பக்கத்திலுள்ள மாந்தோப்பில் லுர் வெளிச்சம் எரிவதைக் கண்டு அதை கோக்கி நடத்தேன்.

இச்சம்பவம் நடந்தது நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு. நிராயு படைக்க அழகான வானம் பின்மினிப் பூச்சிகள் ஆயிரக்கணக்கில் பறந்துசென்று பிரகாசத்தைக் கொடுத்தன. எங்கும் நிராயு, இளங்கிழை நில் சில வெளிச்சிக்கொண்டிருந்தது. நான் முன்பு கண்ட வெளிச்சத்தை கோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தேன். அதை அண்மியதும் அது ஒரு முலைமீகளுடையி கூடாய்மென அறிந்தேன். அவர்களைக் கண்டவுடன் 'சலாம் அலிக்காய்' என்றேன். "அலிக்காய், சலாம்" என்று அவர்களில் ஒருவர் மறுமொழி பகர்ந்துவிட்டார். நான் எங்கே செல்கின்றேனென விசாரித்தனர். நான் பட்டைகிட்டுத் திற்போவதாகக் கூறினேன். "பாலத்தின் கிராமச் செல்லும்; பாலத்தினூடாகச் செல்லவேண்டாம்" என்று எச்சரித்தனர். மறுபடியும் அறித எச்சரிக்கை. நான் நடுக்கமுற்றேன். என்றாலும் அச்சத்திற்கு அடிமையாகுவிட்டேன் என்று யோசித்துப் பாலத்தின் கோடுசென்றேன். கிவின் ஒளியில் பாலம் பிரகாசித்தது. பாலத்தை கோடுசெல்கின்றேன். ஒன்றுமில்லை, நான் சிந்திக்கேன். என்னுடைய சத்தம் சடுதியாக அமைதியடைந்தது. இயற்கை மாதா என்னுடைய கண்களுக்குக் கூரிய-பார்வையை அளிப்பதற்காக என்னுடைய சத்தத்தை அமைதியடையச் செய்தான். பாலத்தின் தொக்களில் ஒருவிதமான ஒளியைக் கண்டேன். காணவில்லை; காண்பதாக நினைத்தேன். என்னால் நிற்க முடியவில்லை. அவ்வொளிரினிடம் என் கால்கள் என்னைச் சமந்துசென்றன. பாலத்தின் தொக்கலை அடைந்துவிட்டேன். லுர் இளங்கலை என்னை கோக்கி நடந்துவந்தான். பலவிதமான நகைகளை அணிந்திருந்தான். அந்த நகைகள் சந்திரனின் ஒளியில் பிரகா

என்ன விரோதம்! ஒரு இளம்பெண் இவ்வந்தகாரமான நேரத்தில் என்ன செய்கின்றான் என்று யோசித்தேன். அவள் சந்திரனை நோக்கினாள். அவளுடைய மகிவகனத்தை அப்போதுதான் கண்ணுற்றேன். நான் அவளைக் காண்பது அதுவே முதற் நடவை. அவள் முகத்திற் புன்சிரிப்புத் திகழ்ந்தது. “அன்பனே! நான் என்னை மறந்துவிட்டேன். என்னைக் காப்பாற்று” என்று கூறிக்கொண்டு, நீட்டிய கரங்களினால் என்னை அண்டினாள். அவளுடைய மொழிகளில் இன்பம் ததும்பியது; பேச்சில் ஆழ்ந்த கருத்துக்கள் அடங்கியிருந்தன. அவள் முகத்தை நோக்கிப் பெருமூச்செறித்தேன். கொடூரம் எங்கே குடிக்கொண்டிருக்கிறதென்பதை இப்போதுதான் கண்டேன். அவளுடைய அழகான பார்வையில் கொடுமை பிரபலித்தது.

“நீ என்னோடு விடியும்வரை இருக்க வேண்டும். நான் உனது கரங்களில் நித்திரை செய்கின்றேன்” என்று கூறி, என்னை நோக்கி நெருங்கினாள். சற்றுக் கீழே நோக்கினேன். என்ன ஆச்சரியம்! அவளுடைய பாதங்கள் வழமைபோலல்லாமல் மறுபக்கத்திரும்பியிருந்தன. கால் நகங்கள் கூரியனவாய் லீண்டிருந்தன. நான் அச்சந்தால் கதறினேன். அப்போது அக்கரங்கள் என்னைப் பற்றிக்கொண்டன. என்னை மீட்டுக்கொள்வதற்காக அவஸ்தையுற்றேன்; பயனில்லை. நான் கீழே விழுந்தேன். அவ்வருவம் என் மேல் விழுந்தது. நான் மூர்ச்சையுற்றேன். பின் நடந்தது எனக்குத் தெரியாது.

விடிந்து எழுந்து பார்த்தேன். நான் எனது வீட்டுஅறையில் இருக்கக்கண்டேன். எப்படி இங்கு வந்தேனென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது காசின் வந்து சேர்ந்தான். அவனிடம் நடந்தனவற்றையெல்லாம் ஒன்றும்விடாது கூறினேன். அவன் அமைகிபுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்து விட்டுப் பின்வருமாறு கூறினான்: “நீ கண்டது மீரியா என்னும் பதினாறு வயது நிரம்பப் பெற்ற பெண்ணின் பிசாசு. அவளுடைய தகப்பனாறு சொன்கர்லால் என்னும் பெரிய நளவந்தன் அவனை ஒரு வரலிபனுக்கு மணம் முடித்துவைத்தார். அவள் பல்விதமான விஷையுடைய நகைகளை அணிந்திருந்தாள். இதைக் கண்ட சில திருடர்கள்; மாப்பிள்ளை—பெண் சகிதமாய் உல்லாச யாத்திரை வரும்பொழுது, அவர்களை அப்பால் த்தடியில் வழிமறித்து நகைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு இருவரையும் கொலைசெய்துவிட்டனர். மேலும் நீ விடுவந்து சேர்ந்தது உனக்குத் தெரியவில்லை. அப்பிசாசினால் நீ நகர்க்குண்டிருக்கும்போது நீ சத்தமிடப் பாலத்தடியில் கூடாரம் அடித்திருந்த முஸ்லீம்கள் உன் கதறுதலைக் கேட்டு அங்கு வரவே, அப்பிசாசு உன்னை அவ்விடத்தில் விட்டு மறைத்தவிட்டது. அவர்கள் வராதிருந்தால் நீ இதுவரையில் பிணமாகியிருப்பாய்” என்றான். அன்று தொடக்கம் எனக்கு அவ்விளங்கொடியை நீனைக்கும்போது, இன்னும் அச்சமாகவே யிருக்கிறது. உலகமே ஓர் வெறுப்புடையது போல் தோற்றுக்கிறது.

★ க ல் வி

— By S. Thonapalasingam —
Vth Form B

கல்வி மாணிடப் பிறப்பிற்கு அத்தியய வசியமாம்.

“கற்கை கன்றே கற்கை கன்றே பிச்சை புலிளும் கற்கை கன்றே.”

என்று அறிவு மிகச்சிறந்த மூதாட்டியாகிய ஓளவையார் பொன்வாயால் மொழிந்தருளினார். ஆகையினாலே எல்லோரும் கல்வி கற்றல் வேண்டும்.

தற்காலத்திற் பயிலும் மாணவர்கள் பின்பு தங்கள் காலத்தில் நல்ல னாதினத்தி

லிருந்து பொருள் சேர்க்கிறதற்காகவே கற்கிறார்கள். யாராயினு மிக்காலத்தில் நாகங்கள் அறிவுக்குக் கல்வி பயிலுகிறோமென்று விட்டாற் போதும்! மற்றவர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து சிறுமுறுவலுடன் நகைப்பார்கள். நகைப்பதற்குக் காரணமுண்டு. தற்காலப் படிப்புமுறையே அப்படியிருக்கிறது. ஒருவன் கல்வியினால் தன்னறிவை வளர்க்கலாம். கல்வியை எவ்வளவு மன ஆசையுடன் கற்கிறோமோ அவ்வளவுக்குப் பயன்படும். ஓர் புதிய

தண்மதி முதலில் எவ்வளவு சிறிதாயிருந்து பின்பு வளர்ந்து பூரணசந்திரனாகி உலகிற்குத் தனது கிரணங்களைக் கொடுக்கிறதோ, அவ்வண்ணமே பவனும் சுற்றி வலிவென்றுள் சாகரத்தில்மிழ்கினவனுய்த் தனதறிவைப் பிறர்க்கு உபயோகப்படுத்துவான்.

சில மாணவர் சிறுபரயத்தில் பாடசாலைக்குப் போவதென்றால் கழுமாத்திற்குப் போவார்போலச் சிணுங்கிய வறனத்துடன் நந்தைபோல் ஊர்ந்து செல்வர். பாடசாலைக்குப் பெற்றோர் 'வகுதி' என்று சொன்னால் அவர்கள் முதல் மறுமொழி 'உபாத்தியாயர் அடிப்பார்' என்பார்கள். 'கல்விபெய்ணும் பயிருக்குக் கண்ணீரென்ணும் நீர் வேண்டும்' என்று ஆள்றோர் கூறியுள்ளார். ஆகையினாலே உபாத்தியாயர் நண்ணிப்பாரென்று இல்லத்தில் நிறநல் கூடாது. நாங்கள் கல்விபைக் குருளினிடம் பெறுமொழுது, 'பருகுவன் அன்னை ஆர்வத்தனுதிச் செலி வாயாக, நெஞ்சு களானாக கேட்டவை கேட்டவை விடா துண்கநமைத்துக் கற்றல்வேண்டும்.' இவ்வண்ணம் கற்பவரே எளிதில் கல்வியடியடையமுடியும்.

“கற்க கடந்தார் கற்பணை கற்றய்
என்ற வதற்குக் கா.”

என்று தெய்வப் புலவராகிய திருவள்ளுவர் பொன்வாயால் மொழிந்தள்ளார். நாங்கள் கற்பவற்றை ஐயங்கிரிபறக் கற்றல்வேண்டும். கற்றயின் ஆகற்படிமுறுதல்வேண்டும்.

மாணவர்களை மூன்று பிரியுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை முதல்மாணவன், இடைமாணவன், கடைமாணவன் என்பனவாம். முதல்மாணவனை ஆயிதும், அன்னத்திற்கு மொப்பிடலாம். இடைமாணவனை ஆயிதற் கொப்பிடலாம். கடைமாணவனை இல்லிக் குடத்திற்கும், பன்னாளைக்கு மொப்பிடலாம். அன்னத்திற்குப் பாலைபும் நீரையும் கலந்து வைக்க, அவ்வண்ணம் பாலைக் குடித்துவிட்டு நீரை விடும். அவ்வண்ணம் முதல் மாணவர்களும் கல்வற்றை எடுக்காத் கொண்டு தீயவற்றை விடல்வேண்டும். ஆவானது தனது பசி தீருமளவும் பசும் புல்லி மேய்த்துவிட்டு ஓரிடத்திற்கு போய் மயசு வெட்டும். மாணவர்களும் படித்தவற்றை அன்றன்று ஓரிடத்திற்கு போய் யோசிக்க நால் படித்தவை மனநில் கண்ணுப்பப் படியும். “ஆடானது இக்குமங்குமேடிக்கிற்

துணவைத் தேடும். அவ்வண்ணமே இடைமாணவனும் ஒரு தடவை ஒரு பாடசாலை யிலும் மறுதடவை மறு பாடசாலையிலும் போய்க் கல்வி பயில்வான். சுற்றில் அவன் சொற்ப அறிவைத் தேடுவான்.”

ஓர் இல்விக்குடத்தில் நீரை நிறைத்தால் அந்நீரானது சொற்ப கோத்தில் வெளியே சென்றுவிடும். ஓர் பாணத்தை ஓர் பன்னாடையில் வடிக்கும்பொழுது அசுத்தமானவை மேலே தங்கும். சுத்தமானவை கிழிழி சென்றுவிடும். அவ்வண்ணமே ஓர் கடைமாணவனுக்கு மெய்வளவு அவன் உபாத்தியாயர் கற்பிக்க முயற்சி செய்தாலும் அவன் சொற்ப கோத்திற்குள் மறந்துவிடுவான்.

கல்வியை வகுப்பறையில் மாத்திரமல்ல வெளியிடக்களியிலும் கற்கலாம். மந்தையிலும் கற்கலாம். சந்தையிலும் கற்கலாம்.

பிறப்போரன்ன வுடன்பயிற் றள்ளும் சிற்பின் பாலற் றுபுமணக் திரிபும் ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும் மூத்தோன் வருக வெண்ணு தவருள் ஆற்வுடை யேனாறு தாசகு செல்லும் வேற்றமை தெரிந்த காற்பா னுள்ளும் சீம்பா லொருவன் கற்பின் மேற்பா லொருவன் மலன்கட் படுமே.

ஒருகுடிப் பிறந்தவருள் இளையோ னொருவன் ஆறிவுடையோனென்றால் அவனைத்தான் அவன் தாய் விரும்புவான். ஒரு கிழ்ச்சா தியுடையவன் கற்றவனென்று சொல்லோரும் அவனை மதிப்பார்கள்.

“கற்றோர்க்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு.”

ஒரு அரசனுக்கு அவன் ஊரில்மாதிரித்தான் மரியாதை. ஆனால் ஒரு புலவனுக்குச் சென்றவிடமெல்லாம் சிறப்பு.

பட்டணத்தப் பிள்ளையார் ஒருவன் மாணத்தையடையும்வரைக்கும் ஏன் கல்வி கற்கக்கூடாதென்று ஓர் கவி பாடியுள்ளார். கல்வியோர் அறியாச் செல்வம். பொள்ளைக் கன்வன் காவாடுவான். ஆனால் கல்வியைக் களவாடமுடியாது. எங்களைக் கல்வியொருகாலமும் விட்டுப் பிரியாது. அது உடன் துணைச் சினேகிதனாகும்.

மலைபாள் பாலைமட்டும். பிள்ளை கடலை மட்டும். ஆனால் கல்வி எக்கோமும் எத்தருணத்திலும் எக்கருடும் எக்குமே நிற்கும். ஆகையினாலே, சகோதர, சகோதரி களே கல்வியைத் கையிடாதிர்.

மலர்களில் உதிர்ந்த சில இதழ்கள்

ஆதாம் ஏவான் விளையாட்டு

கோபாலன் : (தன் தங்கை ஓர் அப்பிள் பழம் வைத்திருப்பதைப் பார்த்து) தங்கையே! ஆதாம் ஏவான் விளையாட்டு விளையாடுவோமா?

தங்கை : ஆம்.

கோபாலன் : நான் ஆதாம். நீ ஏவான். நீ அந்த அப்பிள் பழத்தை என்னைக் கிண்டிப்படி ஏவு.

முரண்பாடான வேண்டுகோட்கள்

வட இந்தியா ராஜஸ்தான் பிரதேசத்தின் சேஷ்யங்கள். கிடுகெளிற் தங்குங்கள்.

பூமிசாஸ்திர அறிவு

உபாத்தியாயர் : சுளி மண்ணில் ஒன்றும் முளைக்காது. அடே ராமா, உனக்குத் தெரிந்த. ஓரிடம் சொல்லுக.

மாணவன் : உங்கள் தலை.

அவிவேகம்

ஒரு யப்பானியன் தன் பிறதேச நண்பருடையவனுக்குப் பின்வருமாறு தன் கடிதத்தைத் தொடங்கினான். “இந்தத் தபால் உன்னை வந்தடையுமோ என்று ஐயப்படுகிறேன். சிலசமயம் துணிக்கைக் கத்தோரி வள்ளவர்கள் இதைக் கிழித்தெறிந்துவிடுவார்கள்.”

சில நாட்களுக்குப்பின் அந்த யப்பானியனுக்குத் துணிக்கைக் கத்தோரி (Censor's Office) விருந்து ஒரு தபால் வந்தது.

“அப்படி எங்களைப்பற்றி அதிகம் கேவலமாக எண்ணவேண்டாம். நாங்கள் இப்படிப்பட்ட சமாதான காலங்களிற் தபால் களை உடைத்துப் பார்ப்பதில்லை.”

கல்ல யோசனை

ரயிலீற் பிரயாணம்பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஒருவர், “பிரயாணச் சீட்டைக் கவனமாய் வைத்திருக்கும்.”

மற்றவர் : போட்டாலும் பரவாயில்லை. எனக்கு என் சீட்டின் (Ticket) கம்பர் தெரியும்.

முன்பு கேட்டவர் : கம்பரை மறந்து போயீர். அதை அச்சீட்டின் மறுபக்கத்திலெழுதியையும்.

இந்த வாழ்வு

வாழ்வீற் சுகமும் துக்கமும், நயமும் கல்தமும் மாறி மாறி வரும். ஆகையால் வாழ்வை வெறுக்கவும்வேண்டாம், விரும்பவும்வேண்டாம். வாழ்வு நிலைத்திருக்கும் சிவ கால அளவையும் வெற்றிகரமாகச் செலவழிக்க கண்மையான முறைகளாற் தெண்டித்தல்வேண்டும்.

இயற்கையிலேயே உள்ள சக்தி

“தனது உள்ளத்தில் இன்னின்ன எண்ணங்களைத்தான் வளரவிடவேண்டும்; இன்னின்ன எண்ணங்களை வளரவிடக்கூடாது” என்று நிச்சயிக்கும் சக்தி ஒருவனுக்குண்டு. (பாரதியார்)

இயலாவிட்டால்

கம்மால் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய முடியாவிட்டால் அதை விட்டுவிடக்கூடாது. தெரிந்த ஒருவரைக்கொண்டு அதைச் செய்து, அவரின்சீழ்ச் சிற்றுவரகயிருந்து அதை நாமே செய்யக் கற்கவும்வேண்டும்.

(பாரதியார்)

கோவில் வழிபாடு ★

திரு. சி. தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றியது

(இது திரு. தேசிக விநாயகம்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய பா. பண்ணிடும் எண்ணரிய கண்ணுக்கினிய பூசைகளிற் பயனில்லையென்றும், இறைவன் இருக்குமிடம் அவனெனவும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.)

கோவில் முழுதும் கண்டேன்—உயர் கோபுர மேறிக் கண்டேன்
கேவாதி தேவனை யான்—தோழி தேடியுந் கண்டி லனே.

தெப்பக் குளங் கண்டேன்—சுற்றித் தேசோடும் வீதி கண்டேன்
ஏய்ப்பில் வைப்பா மவனைத்—தோழி ஏழைகள் கண்டி லனே.

சிற்பச் சிலைகள் கண்டேன்—நல்ல சித்திர வேலை கண்டேன்
அற்புத மூர்த்தி யினைத்—தோழி அங்கெக்குங் கண்டி லனே.

பொன்னும் மணியும் கண்டேன்—வாசம் பொங்குபூ மாலை கண்டேன்
என்னப்பன் எம்பி ரானைத்—தோழி இன்னும்யான் கண்டி லனே.

தூப மிடுதல் கண்டேன்—திபம் சுற்றி எடுத்தல் கண்டேன்
ஆபத்தில் காப்ப வனைத்—தோழி அங்கேகான் கண்டி லனே.

கில்லைப் பதியுந் கண்டேன்—அங்கு சிற்றம் பலமும் கண்டேன்
கல்லைக் களிசெய் வேனைத்—தோழி கண்களாற் கண்டி லனே.

கண்ணுக் கினிய கண்டு—மனதைக் காட்டில் ஆலைய விட்டுப் பண்ணிடும் பூசை யாலே—தோழி பயனொன் நிலையடி.

உள்ளத்தி லுள்ளானடி—அதாரீ உணர வேண்டுமடி
உள்ளத்தில் காண்பாயெனில்—கோவில் உள்ளேயும் காண்பாயடி.

PRINTED AT THE THIRUMAKAL PRESS, CHUNNAKAM.